

Enkele dagen na ons laatste contact kreeg ik deze brief geleverd in mijn bus. Volgens mij had m'n vader hem daar gevonden. Ik had de energie niet meer om naar buiten te gaan, laat staan om mijn bed te verlaten. De brief las het volgende:

"Dag Tibau. Ik zeg het je nu al: dit wordt de laatste keer dat ik je iets laat weten. Ik weet dat ik je veel pijn gedaan heb de laatste dagen, en ik zal mezelf nooit vergeven dat ik zoiets moest doen. Maar ik kan niet meer. We verschillen te veel. Er zijn te veel dingen waar we heel anders over denken. Toen ik je leerde kennen, was je zo lief en leek je zo gelukkig te zijn. De laatste maanden merk ik meer en meer dat je eigenlijk helemaal niet gelukkig bent, en ik kan me er niet van ontdoen dat dat door mij komt. In het begin van ons samenzijn zag ik het niet (of wou ik het niet zien?) dat je vanbinnen diepongelukkig bent. Je bent nog steeds zo lief voor mij, voor iedereen rond mij, de mensen op school ... maar niet voor jezelf. En ik kan niet leven met iemand die mij onmetelijk graag ziet, maar zichzelf veracht. Ik mis die jongen die ik zo veel maanden geleden leerde kennen. Ik weet niet wat ik kan doen om je te helpen. Ik hoop dat je er zelf ooit uitkomt.

Na vandaag wil ik niets meer van je horen, zien of wat dan ook. Ergens wou ik dat ik je nooit had gekend. Misschien had ik je dan ook niet zo veel pijn moeten doen. Ik hoop, oprecht, dat je gauw beter wordt. Dat je gelukkig wordt."

Liefs, J.

**ZEVEN JAAR LATER –
DRIE DAGEN**